

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACIÓ
Y
REDACCIÓ
LLIBRERÍA ESPANYOLA
Rambla del mitj, 20,
BARCELONA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

PRÉU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA:

Espanya, trimestre. 8 rals.
Antillas (Cuba y Pto. Rico). 16 •
Estranger. 18 •

CADA NÚMERO 2 QUARTOS PER TOT ESPANYA.

LA SOMBRA DE COLON.

—¿Y aixó es tot lo que queda del mon que vaig donarlos?...

CÁRLOS LABIELLE.

En la nit del 21 de Febrer que acaba, Barcelona va perdre un home que ploraran tots los qui 'l coneixian: En Cárlos Labielle y Lorenzi.

En Labielle era fill de Murato, en la isla de Córcega; però residia á Barcelona feya tant temps, estava tan encarinat ab la nostra terra y coneixia tan bé las llenguas espanyola y catalana, que ja havia deixat de passar per estranger entre nosaltres; y sobre tot, los homes honrats y 'ls homes de talent no ténen pátria, y en Labielle era tant honrat com sabi.

A la edat de 22 anys passá á París á estudiar la litografía, en qual art va ferse mestre dintre poch temps.

En 1848 s'establí á Barcelona, fundant al mateix temps, en nostra ciutat, lo segon establiment litogràfic: desconeguda y poch apreciada era llavors la litografía. Coincidint casi la seva arribada ab la del dibuixant D. Eusebi Planas, tan popular poch anys després, va inaugurar en Barcelona y propagar la ilustració per medi del llapis aplicat á la pedra, procediment que va ser altament admirat per nostre públich.

Pochs anys després, y gracias á sos extensos coneixements l' infortunat Padró donava camp á sa fantasia de caricaturista en lo *Tros de Paper*, semanari que honra 'l renaixement de la literatura catalana. Ab aquest periódich y ab l' almanach *El Tiburon*, introduhí més tart en Labielle lo grabat al zinc desconegut fins llavors en Espanya y que va fer abaratir tant las publicacions ilustradas.

Estudiós é incansable en los estudis, *la Madeja Política*—gloria d' en Padró, historia gráfica plena de xispa y filosofia dels últims anys de la Revolució—va proporcionarli medi d' introduhir en Barcelona un gran adelanto litogràfic. No hi ha més sinó fullejar aquella collecció per admirar al litógrafo més hábil, veient com en cinch colors y ab lo curt espay de menos de una setmana las pinzelladas del dibuixant eran reproduhidas per la pedra ab tan art, tanta senzillesa y tanta maestría.

Y no es d' estranyar: en Labielle havia estudiat la litografía no com un ofici, sinó com un art y com una ciencia; parlava ab ell un artista y 's trobava ab un igual; hi parlava un químic, un impressor, un fotógrafo, tots los auxiliars dels artistas y sempre escoltavan en ell á un mestre.

A més de tot lo que hem dit, va donar gran impuls á la tipografía y proba 'n son las magníficas edicions de *La Divina Comedia*, *La Historia natural*, *La vida de la Virgen* y altres publicacions editadas per los senyors Muntaner y

Simon y tiradas en los talleres d' en Labielle, que á tanta altura ha sapigut posar debent son fonament á sas modestas economías de jornal.

En fi los travalls qu' han surtit de las mans d' en Labielle son literalment innumerables, y tots ells se distingeixen per nosé quina espurna d' art y de bon gust que 'ls fá brillar; entre ells no olvidarem consignar la ilustració de la *Campana de Gracia*, quals clixés havia fet desde sa fundació. Y tampoch olvidarem l' últim treball que surtí de sas mans, la coneguda lámina titulada *Ejercitómetro*, tan habilment cromolitografiada y que veje la llum lo dia mateix en que una afecció orgánica en lo cor acabava la vida, activa y laboriosa d' en Labielle, tan plena d' afanys, y d' aplausos.

May més olvidarem al home honrat y al artista sabi, á qui tant debiam amichs y artistas qu' haviam tingut la bona fortuna de estimarlo y admirarlo.

APLES MESTRES.

LA SEGURETAT PUBLICA.

L' altre dia un empleat sostenia resolut, que may haviam tingut com are seguretá;

y jo, destruir volguent son assert estafalari, rihént vaig treure un diari, del qual l' hi llegí 'l següent:
«—Avuy al davant de Llotje á dos forasters germans, tot mirant los jochs de mans los han robat lo rellotje.»

«—A una noya que passava ahir pe 'l carrer Vermell, l' hi váren pendre 'l cistell y tot lo que en ell portaba.»

«—Al costat de la estació del carril de Sarriá, dos homes pistola en ma váren saquejá á un senyó.»

«—En lo carrer d' Amargós y altres dos carrers vehins, hi ha hagut tres robos distints: com sempre, 'ls lladres s' han fós.»

«—Nos refereix un amich que dimars al retirar, tres lladres l' hi van robar dotze duros v 'l carrich.»

«—Ha arribat á un grau tant alt l' atreviment de certs homes, qu' hasta ahir, ¡vaya unas bromas! van robá á un municipal.»

«—Nos escriuhen de Tiana, que van ja quatre vegadas que unas partidas armadas han saquejat la tartana.»

«—En cosa de cinch minuts anit á tres quarts de sis, los lladres van robá un pis: no pegueren ser haguts.»

«—Dilluns, al carrer dels Banys, unas donas malcaradas van pendre las arracadas á una nena de poch anys.»

Quan jo vaig havé acabat, l' heme queda convensut, de que no haviam tingut may tanta... *seguretá*...

C. GUMÁ.

¡Carnestoltas fredas!

Si may s' ha pogut retreure aquest ditxo es en l' any present.

Fredó á las butxacas, fredó als ventrells y fredó á l' ós de l' alegría.

Si las cosas ván seguint aixís, lo Carnestoltas durará molt temps.

Fins los homes mes treballadors anirán disfressats de ganduls, per falta de feyna.

A las iglesias tot son missas pèl Papa difunt. Una idea se m' acut. ¿No era Pio IX infalible? ¿Qué vol dir infalible? ¿No vol dir un home que no peca, un home que no falta?

Si no peca y no falta es senyal segura qu' es al Cel, y si es al Cel ¿volen fè 'l favor de dirme las missas perque las necessita?

Per mor' de Déu, senyors eclesiástichs, recordinse que hi ha moltas animetas del Purgatori que no tenen sis rals, y que ningú té

dret á lo sobrant, quan n' hi ha tants que careixen de lo necessari.

Ditmenje queyan gotas.

Dilluns surten unas rogativas demanant la pluja, y, efectivament, dilluns feya un sol de primavera qu' enamorava.

Una observació:

Vaig veure als capellans y als devots que anavan á las rogativas: alguns duyan atxas, altres blandons, altres ciris, altres rosaris, ni un tant sols vaig veure 'n que dugués parayguas.

¡Tanta era la confiança que tenian en lo bon resultat de las pregarias!

Hi ha una lley que diu que no poden ser diputats los funcionarios que cobran sou del Estat.

Però hi ha un ministre que diu que l' magistrat del Tribunal Supremo Sr. Alzugaray pot ser diputat per Alcoy.

Principi legal que aplican sempre 'ls conservadors: «Feta la lley, feta la trampa.»

Russia y Turquía ahí 's matavan, y avuy s' abressan.

¡Cosas del men!

¡Quans n' hi ha que acaban un desafío á ca 'n Justin!

Aquí lo mes bonich es que l' Inglaterra paga 'l gasto.

Y lo mes xocant es que per arribar á aquest resultat cent cinquanta mil homes se 'n han anat al altre barri.

Entra un diputat nou y jura.

Y 'l president qu' es lo Sr. Ayala l' hi respon:

Si así lo haceis Dios os lo premie; y sino os lo demande.

Y diu un periódich:

Després del jurament, lo Sr. Ayala extén al nou diputat aquella mateixa má ab que va escriure 'l manifest de Cádiz.

Som més felissos de lo que deuriam.

No passa una senmana sense que un rector ó un altre 'ns escomuniqui.

Y com que ab aquestas excomunions hi possem dos dits de greix, lo greix que 'ns fá fondre el govern, los capellans nos lo tornan.

Aquesta última semana nos ha obsequiat en aquesta forma, lo rector de Navarcles.

Se l' hi desitjan moltas missas y ben pagadas.

Se 'ns queixa 'l corresponsal de Sallent de que l' hi trehuen dels paquets, mans enteras de *Campanas*.

Coneixém per endavant l' administració de Barcelona y sabém que el mal no es d' aquí.

Senyor administrador de Manresa ¿vol ferme 'l favor de vigilar lo paquet de Sallent?

Nosaltres som capassos de regalar á tots los empleats de correus un número de la *Campana*; pero no voldriam que succehis alló que donantlos lo dit se prenguin la *má*.

Eleccions del districte de Valderrobles:

123 vots proclaman á un diputat.

Lo Sr. Cánovas deu brincar d' alegría, al veure que 's confirma lo qu' ell deya, quan vá treure 'l sufragi universal:

«Las classes conservadoras son las únicas interesadas en pendre part en la política.»

Efectivament: las classes conservadoras no 's mouhen, sembla qu' estigan baldadas.

Baldadas á contribucions.

Dias endarrera vá haberhi un gran ball en lo palacio del duch de Santonya, resident á Madrid.

Davant per davant del Palacio, en la casa del vehí, hi havia un balcó obert.

Y en la sala hi havia una caixa, y dintre de la caixa un mort, y al voltant quatre ciris.

Las tristezas prop de las alegrías; las penas al davant del goig: la abundancia junt á la miseria.

Qu' es com si diguessim: un conservador davant de un ilegal.

Los cardenals francesos comensen per saludar al Papa fentli un donatiu de un milió de franchs.

Y ja veurán com encare sortirá algun carlí que diu que 'l Papa dorm á la palla, y no pot tirar gallina á l' olla.

COPS D' ULL.

Lo comers s' enfonza lentament y cada pas es una relliscada.

Los comerciants ploran.
Los toreros rihuen y fuman del bó.
¡Quin contrast!

Si seguim aixís, contarem las *quiebras* per *quiebras*.
Endavant.

S' han fet rogatives perquè plogui.
Y dihuen que si plou, potser sortirán per la montanya algunes partidas... de car... gols.
Es lògic.

En la plassa de toros s' ha presentat «L' home cañon.»

A mi alló de la bala, que ab tanta tranquil·tat reb en lo ventre me recorda en Cánovas quan reb los atachs de l' oposició.
¡Temps perdut!

En lo Liceo are mana una República Artística.

Lo *Cinq Mars*, un terrós de sucre disolt en cinch vasos d' aigua tebia, va ofegar als empresaris. ¡R. I. P.!

En un ball de màscara:
—Jo 't coneix.
—Vols dir?
—Mira. Ahir te vaij veurer al Principal.
—Ah... vamos.
(De bromas com aquestas... demanin.)

¡*Similia similibus curantur!*
A Romea preparan una *Má freda* per escalfar al públich que are mateix sembla un mantecado.

¿Han vist los quadros disolvents del Circo?
Jo n' hi trobat á faltar un de molt efecte.
La nació espanyola disolta per obra y gracia dels conservadors.

Lo 13 es un mal punt. Carnestoltas XIII..... Lleó XIII.....
Quan vaij á la fonda, també som tretze.
Dotze ostras y jo.

PEP.

Conversa:
—¿Qu' es aixó del pasatje dels Dardanelos?
—Figúrat lo pasatje de Bacardí: imagina 't que la Rússia vol entrarhi per la Plassa real y l' Inglaterra per la Rambla. Mentres tant lo sereno tanca la reixa. La reixa es la porta Otomana.

Una senyora entra á l' iglesia ab un gos de llanas al bras. Lo sagristá l' hi sart al pas y l' hi diu:
—Senyora, fassi 'l favor de retirarse, no 's permeten gossos.
Y la senyora respon:
—Dispensi, anèm al altar de San Roch.

Deya un carlí:
—Aquest papa no se las deixarà passar com l' altre. Lo menos declararà una crusada universal en contra del rey d' Italia. Se diu Leon.
Y responia un liberal:
—Ja veurás com no es *tan fiero el leon como lo pintan*.

Al marqués de Barzanallana y al Sr. Santacruz los han donat lo toisé d' or.
—Ja tenen collar! diu un periódich.
—Veyam, donchs, si tenint collar, marxará com cal lo carro del Estat.

Lo jesuíta pare Mon ha pronunciat un sermó á la catedral de Huesca que n' hi havia per sucarihi pá.
Es tant grós lo que vá dir, que fins lo govern ha près lo determini de desterrarlo.

Ja 'u diu la doctrina: los enemichs del ánima son tres: *Mon, dimoni y carn*.
Encare que aquest últim no es temible, perquè avuy, com que las cosas van tan bè, menjem bacallá, y encare....

Davant de un tribunal. S' hi presenta á declarar una minyona molt ben posada:
—¿Vosté es casada ab lo senyor que acaba de declarar anteriorment? pregunta un dels magistrats.

—Sí, senyor, respon la minyona tornant-se roja.
—¿Es esposa seva la senyora? pregunta al aludit testimoni.
—No senyor.
—¿En que quedém? ¿Son casats ó no son casats?
La xicoteta ruborizantse, exclama:
—Ho som y no 'u som; yo deixo aquest assumpto á la discreció y á la prudencia del tribunal.

Tot en un plegat lo govern acaba de publicar un tomo titolat: *Las cartas de Indias*.
¿Cartas de tant lluny y 'l govern las ha rebudas?...
Impossible!

Un periódich de Madrit ha descubert una nova fracció entre 'ls diputats de la majoria.
Se titula fracció del *xacolate*...
A la *vainilla*.

Un' altra fracció, 's titula fracció del *té*.
Té, xacolate.... Diguin que ab unas quantas lliuras de nou moscada en Cánovas es capás de plantá una drogueria.

Lo govern ha desterrat al Pare Mon.
Y 'l pare Mon s' ha perdut.
Lo pare Mon com á bon jesuíta s' ha perdut... de vista.

Cosas del Papa nou:
El *Siglo futuro*, diari neo de Madrit, l' hi envia una felicitació y reb contestació tot desseguida.
Lo Congrés espanyol n' hi envia un' altra, y encare l' espera.
Als que volen ser una mica liberals y un xiquet catòlics, no se 'ls n' esperan poch de desenganys.
A mi l' aygua y ví 'm fá mal de ventre.

La *Mañana* de Madrit ha publicat un article titolat:
ESTO SE VÁ.
Bueno, que se 'n vaja: bon vent y la barca nova.

L' ajuntament de Vich lo dia de la proclamació del Papa vá posar un domás al balcó ab un rétol que deya:
¡*Viva el Papa-rey!*
Senyors de Vich, aixó de rey, es una *papa*.

A Madrit continua lo dels petardos.
Los petardos sempre han sigut lo prelude dels castells de fochs notables.
Alerta, donchs, veyam que succehirá.

Dias endarrera vá haverhi un assassinat á la presó.
Lo jutje de Sant Bertran vá constituirse en lo siti de l' ocurrencia, y després de practicar un registre, vá descubrir l' existencia de dos ganivets de fusta.
Segons sembla, aquestos ganivets de fusta serveixen per apendre l' esgrima.
Ja 'n veuhén; després dirán que aquí á Espanya tenim l' ensenyansa descuidada.
Fins á la presó de Barcelona hi ha academia.... de ganivet.

L' artista que vá dissecar lo cos de Víctor Manuel, després de la feyna vá presentar lo compte.
¡Lo compte pujava 100 mil franchs!
Aixó 'ns recorda un quènto.
Un rey anava de cassa y vá entrar á una casa de pagés per pendre un aliment. L' hi van servir un parell d' ous ferrats y al demanar lo prén, lo pagés va dirhi:
—Valen mil duros.
—Molt escassos deuhén ser los ous en aquesta terra, vá dir lo rey.

—No senyor; no son escassos los ous; lo que aquí escasseja son los reys.

S' ha disolt lo Círcul popular alfonsí.
Jo sempre havia dit que tot lo d' aquest círcul eran bolados.
Efectivament fins s' ha disolt com un bolado.

Una senyora havia dut un cós á ca 'l *quita-manchas*.
Aquest vá tornarli perfectament net; pero haventse descuidat de treure l' indicació del nom de la propietaria y de l' advertencia al mosso encarregat de treure las tacas.
La senyora 's passejava ab un paperet á l' espatlla que deya:
«Senyora fulana de tal, molt bruta, netejar-la en séch.»

Un gendre que tronaba sempre ab la seva sogra tenia á pesar de tot l' especial gust de acompanyarla al teatro á veure dramas, als quals hi era molt aficionada.
—¿Perque la dús al teatro? l' hi preguntava un amich.
—¿Ay fill meu, contestava 'l gendre: es l' únich medi que trobo de ferla plorar.

En un restaurant. Un jove menja llangostins ab uns seus companys.
—Lo mes estrany diu un d' aquets, es que tu, convensut de que fulana no t' estima, y de que es una dona que n' estima d' altres, hi estigas tant encaprixat.
Contestació del jove aludit:
—Tampoch m' estiman los llangostins, però me 'ls menjo.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Barrineta madrilenya, Guard y Ola, Micas y Nenrot.
Las demás que no s' mencionan no 'ns serveixen com y tampoch lo que envian los ciutadans Trinillo, R. Estany, B. B. y R., Paisaner, Un de l' Ostia, Jenani, J. Atsirgas, Meca, T. Freixa, Dos Lengusillus, Tronera, X. X. X., Inoreg Y, Poeta retirat, Box P., Gat escuat, A. Saltiveri, T. Pipas, Aloreugí, P. Martí, Lliberat Acèrrim, Leafar, F. Verjo, Un Atronat, Un trabucaire, Noy Maco, Avireganys, B. Borotau, R. E. (Picolis), Retratista, P. T. T. Burga, C. C. y R., R. S. C., A. Saltiveri, Trill y Un poeta y un que no.
Ciudadá Cómich: Insertarém la mudansa —Julio V: Idem. l' epigrama.—S. Gomilla: Igual que 'l de vosté; pero per aquesta semana res mes.—J. Roselló: Hi anirà 'l geroglífich.—Pepet Tarragoní: Insertarém una cavoria.—Erich Xarau: Publicarém algunas cantarelles.—J. Corlés: Estém enterats.—Barretina vermella: L' assumpto que 'ns relata té massa carácter privat; en quant al geroglífich, com á la imprenta no hi ha signos de nota, no podem publicarlo.—Angeleta: Hi anirà 'l trenca-closcas y donarém lo dibuix a dibuixant.—Barrineta madrilenya: Insertarém l' anagrama

SOLUCIONS.

- Á LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.
- XARADA 1.ª—*Gra-má-ti-ca*.
 - ID. 2.ª—*Pa-ca-ti-lla*.
 - ENDAVINALLA.—*Pastanaga*.
 - SINONIMIA.—*Cor*.
 - QUADRAT NUMÉRICH.— 9 6 8 7 5
5 8 9 6 7
6 5 7 8 9
7 9 6 5 8
8 7 5 9 6
 - MUDANSA.—*Notá.—Tona.—Nota.—Tano*.
 - GEROGLIFICH.—*Qui no te pá moltas se 'n pensa*.

Han endavinat totes 7 solucions X. X. X., T. Freixa, Meca, Angeleta y T. Atsirgas: n' han endavinadas 7 Jenani, R. Arqués y P.; n' han endavinadas 6 Retratista, D. Lengurillus, D. S. de Gracia, T. V. Orpí y Trenca-closcas; n' han endavinadas 5 Barrineta madrilenya, J. Llorca, B. B. y R. y un Cómich; 3 Paisaner, y P. Llits; y no mes que 2 P. Rosés, P. Calao, Francés y N. Manan, Cadenet y N. del Café, I. é Ignasieta, M. y Patrena, R. Estany, J. Pagés y Payaló.

I.

—Escóltam, dama aixerida
 ¿Vols entrá en ma *prima-dos*?
 ¿Vols que siga 'l teu espós?
 Cuyta, digas, desseguida.
Prima-iersa cop que 't miro,
 com una *dos-hu* es mon cor...
 ¡Mira si te 'n tinch d' amor!
 Responme que ja deliro.
 —Cavaller no 'us molestéu
 parlarme á mí tant se val;
 calculéu que soch *total*
 y anéuse 'n en nom de Déu,

Xrus.

II.

Tant vol dir *primera-tres*
 com *pri nera dos y tersa*:
 la *tot xarada* qu' envio;
 la *primera* que m' insertan.

P. Roca.

ENDAVINALLA.

Tinch dos ulls com tú y no hi veig,
 tinch nas y ne 'm moce may;
 tinch com tú boca y no menjo;
 serveixo d' amagatall...
 per aquest temps molt m' estilan...
 y ab tants datos no 'm treurás?

BARRINETA MADRILENYA.

MATA-TEMPS.

Sustituír aquests pichs ab lletres de modo que 'l tot
 siga un nom d' home, y d' entre las lletres de que 's
 compon, ne surtin 20 noms també d' home y 20 de
 dona.

F. Flos.

ANAGRAMA.

La *Tot* nena noble
 que sempre en tot *tot*,
 á *Tot* nasqué, poble
 hont viu mon nebot.
 Cinch lletres no més,
 veyam, si sabs qu' es.

GUARD Y OLA.

GEROGLÍFICH.

Q
 an
 T T T T T T T
 FEBRER
 N
 G A S
 D D D D D D D
 TA
 M O N

MARQUÉS DEL SOL.

ESCALA.

Omplir los pichs ab consonants, de manera que lle-
 gidas las ratllas horisontal y verticalment tingan sig-
 nificat.

B BOROTAU.

LA GACETA DE BARCELONA,

PERIODICH DIARI

SURT Á LLUM DEMATÍ Y TARDE.

6 rals al mes á Barcelona.
 24 rals trimestre fora.

S' admeten suscripcions y anuncis en l' Administra-
 ció carrer del Pasatge dels Banys, detrás del correu an-
 tich, lletres K y L y en la Llibreria de Lopez, Ram-
 bla del mitj, 20.

Quedan autorisats tots los corresponsals de LA CAM-
 PANA, per admetrer suscripcions á LA GACETA, baix
 las condicions que marcará la circular que rebrán
 prompte.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, fill, Arch del Teatro, 21 y 23.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj.

ENTRETENIMENTS.—LO QUE 'S VEU Y LO QUE NO 'S VEU.

Esperant á la costella.

¿Ahont es?

Mr. Gambetta.

Busquéu, ja la trobareu.

Un apotecari apurat.

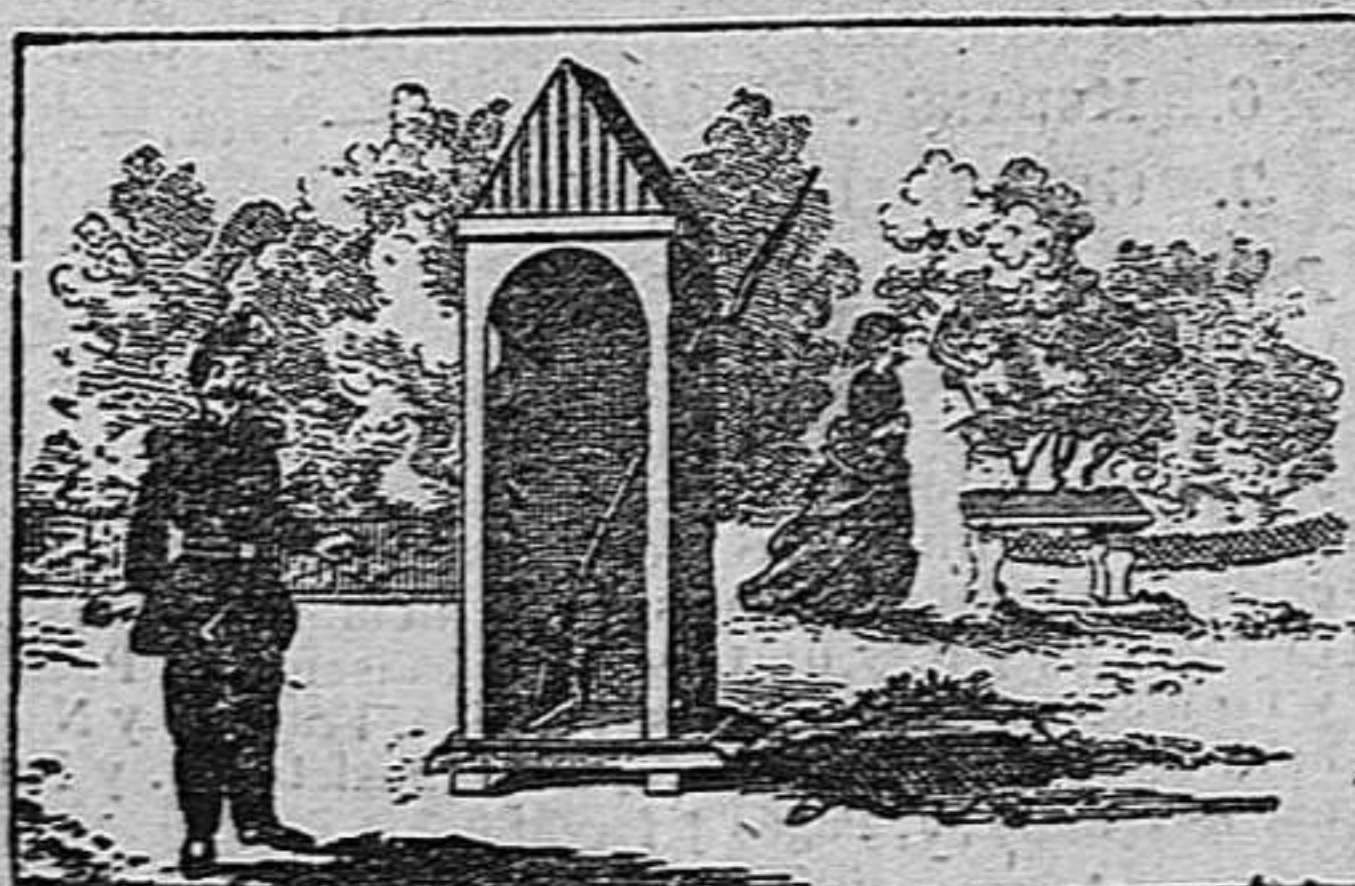
¿Ahont es la xeringa?

Un cuyner apurat.

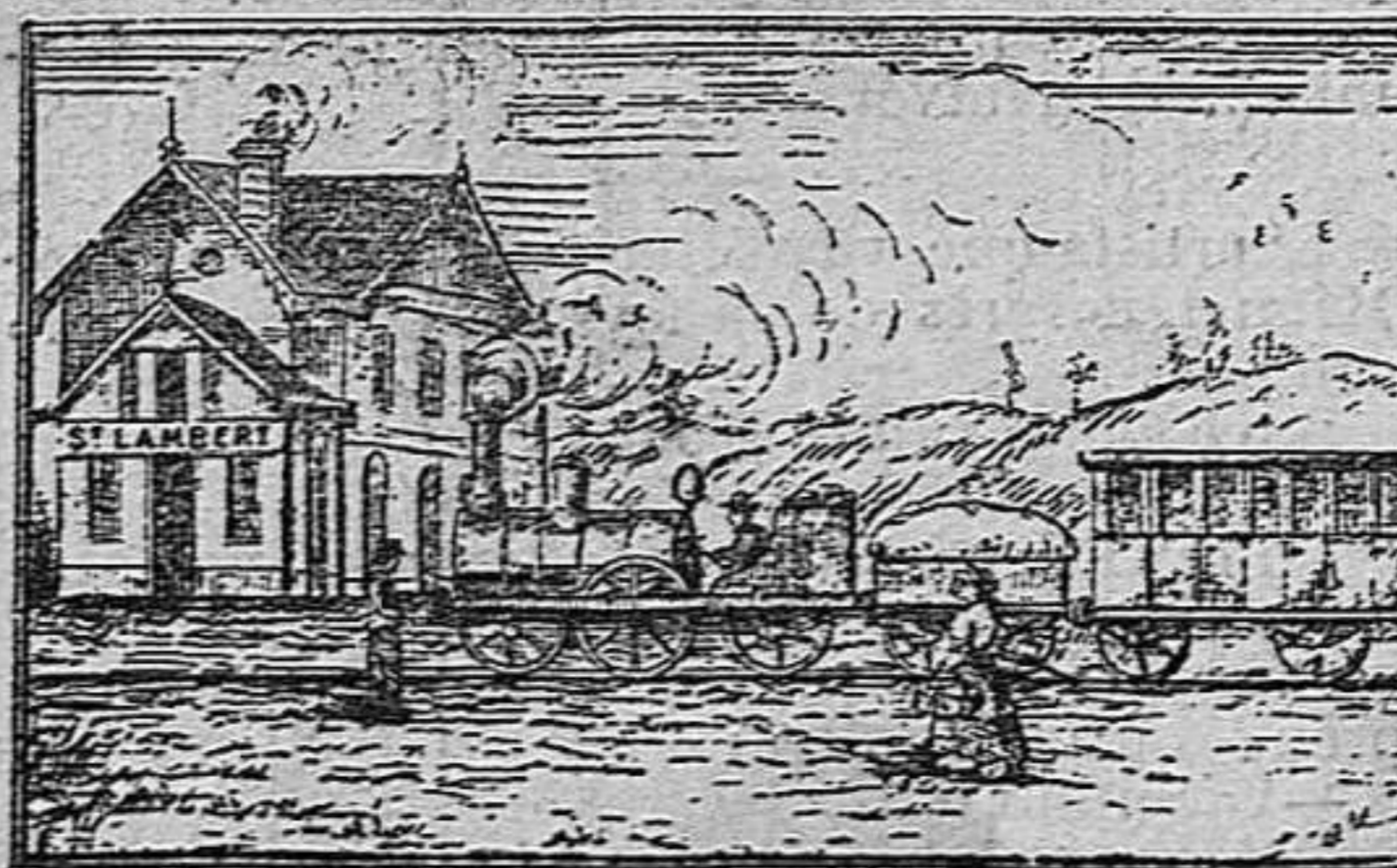
¡Ay, ay! ¿ahont es lo conill?

Conquistas militars.

¿Ahont es lo centinella?

Un tren parat per culpa del maquinista.

¿Ahont es lo maquinista?

Questió d' Orient.

¿Ahont es lo Turch?